

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI

Instituție de învățământ superior, fondată în 1864.

Istoria U.d.B. în perioada regimului comunist a fost intrinsec legată și de evoluția socio-politică a României în noua ordine politică. Subordonarea totală a învățământului universitar care s-a petrecut după 1948 a fost precedată de măsurile privind limitarea autonomiei universitare și controlul crescut asupra mediului universitar impuse de regele Carol al II-lea, de guvernarea legionară și regimul antonescian, în timpul ultimelor două legislații antisemită conducând la eliminarea din învățământul superior a personalului didactic și auxiliar de origine evreiască, precum și interzicerea accesului evreilor la învățământul superior. Epurările preconizate în timpul guvernării legionare, în urma constituirii primei comisii de control a activității cadrelor universitare, în noiembrie 1940, vizau intelectuali precum Tudor Vianu, George Emil Palade, Mihai Ralea, Istrate Micescu, C.C. Giurescu și Alexandru Rosetti, aceștia fiind salvați pentru moment prin înlăturarea legionarilor de la conducerea țării, după revolta din ianuarie 1941. Cea mai mare universitate din țară, U.d.B. avea în componența sa șapte facultăți: Teologie, Drept, Litere și Filosofie, Științe, Farmacie, Medicină umană și Medicină veterinară, fiind condusă în perioada 1938–1944 de patru rectori: Constantin Stoicescu (23 noiembrie 1936 – 8 octombrie 1940), Petre P. Panaitescu (octombrie 1940 – 28 ianuarie 1941), Alexandru Otetelișanu (29 ianuarie – 1 iunie 1941) și Horia Hulubei (8 iunie 1941 – 13 octombrie 1944).

Alături de universitățile din Cluj și Iași, U.d.B. s-a dovedit incapabilă să reziste presiunii comunizării, care urmărea distrugerea tradiției universitare românești, înlocuirea vechii elite profesionale burgheze cu una dedicată cauzelor comuniste, controlul ideologic al învățământului prin formarea de noi cadre universitare, fixarea poziției sociale a corpului studentesc („originea sănătoasă” reprezenta un principiu important nu doar pentru admiterea în învățământul superior, ci și pentru selectarea cadrelor) și aducerea sub influența sovietică a învățământului și științei, dorindu-se îndepărtarea, dacă nu izolarea completă, de instituțiile de învățământ și cercetare din afara lagărului sovietic.

Imediat după actul de la 23 August 1944, PCR s-a folosit în mod intensiv de apartenența guvernelor Sănătescu și Rădescu pentru a obține implementarea unor politici de eliminare a cadrelor indezirabile. U.d.B. a cunoscut o serie accelerată de schimbări în această acțiune a PCR de a controla toate palierele societății românești. Elita intelectuală burgheză reprezenta o amenințare pentru comuniști, altfel că din primele momente ale ocupării țării de către armata sovietică, învățământul, justiția și administrația au intrat în colimatorul „noilor stăpâni”, totul fiind mascat de o turbulentă campanie de „democratizare” care viza îndepărtarea cadrelor considerate „adversari politici”. Favorizați de prezența lui Lucrețiu Pătrășcanu la conducerea ministerului Justiției și a lui Ștefan Voitec la ministerul Educației Naționale (din 4 noiembrie 1944, din partea PSD), PCR a implementat rapid o legislație cu ajutorul căreia să „purifice” instituțiile statului român de indezirabili. Art. 14 și 15 din Convenția de Armistițiu, semnată în septembrie 1944, precizau că persoanele care erau acuzate de crime de război împotriva URSS urmau să fie „purificate” din administrație, justiție sau învățământ.

Prin Decretul Regal nr. 1 900/13 octombrie 1944, Daniel Danielopolu a fost numit noul rector al U.d.B., pentru ca o lună mai târziu, la 10 noiembrie 1944, prin decizia ministrului Educației Naționale, social-democratul Ștefan Voitec, matematicianul Simion Stoilow, în acel moment decanul Facultății de Științe, să fie delegat în funcția de rector (confirmat la 9 iulie 1945). Foarte rapid acesta a pus bazele comunizării universității, prin alegerea, în decembrie 1944, a unui comitet provizoriu al sindicatului corpului didactic din învățământul superior, format din Constantin I. Parhon, Petre Constantinescu-Iași, Simion Stoilow, Gheorghe Nicolau, Grigore Moisil și Eduard Mezincescu. Totodată, o parte dintre cei menționați au devenit membri în conducerea ARLUS, fondată la 14 noiembrie 1944.

Decretul-Lege nr. 486 din 8 octombrie 1944, modificat prin Legea nr. 594 din 24 noiembrie 1944, a extins calitatea de „indezirabil” și asupra celor care au „militat sub orice formă” în organizații de tip fascist și oferea posibilitatea demiterii funcționarilor publici angajați între februarie 1938 și 23 august 1944. Liste cu profesori de la U.d.B., epurați în temeiul Legii nr. 594/1944, au fost publicate în Monitorul Oficial în ianuarie 1945 și cuprindeau personalități ale lumii universitare, dintre care îi amintim pe Mihai Antonescu, Gheorghe Alexianu, P.P. Panaitescu, Ion Petrovici, Alexandru Marcu, Nicolae Herescu, Nichifor Crainic, Radu Demetrescu-Gyr sau Nicolae Roșu. Modificări ulterioare ale legislației au avut loc la presiunea lui Lucrețiu Pătrășcanu și a lui Teohari Georgescu, care considerau că Decretul inițial era „prea indulgent”. Astfel, prin Legea nr. 217/30 martie 1945 „pentru purificarea administrației publice”, se reglementa nu numai scoaterea din funcție, ci și suspendarea pensiei pentru aceia care făceau obiectul acestor legi.

Strategia comunistă de capturare politico-ideologică a învățământului superior s-a bazat pe campanii de epurări sau comprimări (prezentate drept reforme pentru reducerea cheltuielilor bugetare), exmatricularea studenților care nu se înregimentau direcției impuse de PCR, ori nu îndeplineau condițiile impuse de regim („originea sănătoasă” de exemplu, ori un nivel ideologic corespunzător) și eliminarea sau comasarea unor facultăți sau catedre precum teologia, sociologia, psihologia, filosofia.

Acțiunea de epurare s-a făcut cu complicitatea fățișă a unei părți a corpului profesoral. Universitățile au trebuit să creeze comisii de revizuire care analizau dosarul de cadre al celor vizați și făceau propuneri ministerului de resort pentru eliminarea respectivei persoane sau nu. Anchetele efectuate pentru determinarea „vinovăției” au fost parte a unei acțiuni concertate de a discredita universitarii vizați, inducând, în același timp, o frică permanentă în rândul celor care nu erau vizați de proces, urmărindu-se înregimentarea lor politică.

O campanie virulentă s-a desfășurat în presa vremii, universitari cunoscuți pentru simpatiile lor de stângă publicând o serie de articole prin care considerau că epurația trebuie să aibă loc pentru „reeducarea sufletească și intelectuală” (Stoilow) sau oferind o motivație prin faptul că „după trei luni de la răsturnarea regimului hitlerist, școala este încă împânzită de elemente legionare, cuziste, antonesciene” (Alexandru Graur). În septembrie și octombrie 1944, rând pe rând, o serie de universitari bucureșteni sunt atacați în presa centrală de stânga („România Liberă”, „Scânteia” sau „Victoria”): Gheorghe Brătianu, Dumitru Caracostea („Academia Română este un cuib penibil de reacționarism și senilitate”, „o nulitate profesională”), Alexandru Marcu („un profesor pomădat și monoclat, un valet al jalnicelor catedre spirituale fasciste, un agent mussolinian”), Vintilă Mihăilescu, Constantin Rădulescu-Motru („extaziat” de reforma morală în politică a legionarilor și înrolat în „legiunea admiratorilor lui Antonescu”), Constantin C. Giurescu, Mircea Vulcănescu, N.I. Herescu, P.P. Panaitescu („rector devotat hitleriștilor”), Teofil Sauciuc-Săveanu („hitlerist convins”), Istrate Micescu, Petre Tomescu, Dragoș Protopopescu („romancier legionar”, „pirat al presei care a înjurat democrația”), dar și istoricul ieșean Radu Vulpe, atacat de Constantin Balmuș care considera că este un „elev sârguincios” al legionarilor, unul dintre „servii cei mai devotați ai regimului despot impus țării de Antonescu”, locul său fiind în „poliția secretă”, iar nu în „lumea blândă și bună a adevăraților cărturari”. Nici măcar rectorul U.d.B. din acel moment, fizicianul Horia Hulubei, nu scapă de invective, fiind considerat „abject” de „România Liberă”. La 2 decembrie 1944 a apărut o listă de autori ale căror cărți erau interzise la vânzare sau folosire în școli și facultăți: Constantin C. Giurescu, Ioan Lupaș, Constantin Rădulescu-Motru, Simion Mehedinți, Petre P. Panaitescu, Constantin Kirițescu, Dumitru Caracostea sau Traian Brăileanu.

U.d.B. a creat o comisie de revizuire compusă din rectorul Simion Stoilow și profesorii Alexandru Rosetti și P.P. Stănescu, cei cercetați putând să se apere verbal sau prin memorii. Pe lângă pierderea funcției, universitarii pierdeau și dreptul de pensie, cum a fost cazul lui Ion

Petrovici, care nu a avut nici măcar dreptul să se apere în fața deciziei. Studenții au participat și ei activ la procesul de epurare, susținând că universitatea trebuie să fie „un focar de învățătură, de educație, de ridicare politică și culturală a tineretului, și nu refugiu pentru criminalii de război”, arătându-se oripilați că unor profesori li se dă dreptul de a preda în continuare în ciuda trecutului cunoscut. Studențimea era deranjată că la Facultatea de Drept doar trei profesori au fost epurați (Mihai Antonescu, Ovidiu Vlădescu și Gheorghe Alexianu – primii doi demnitari ai regimului antonescian, ultimul guvernator al Transnistriei), rămânând în schimb „șefi de cuib” precum Erwin Antonescu, Vladimir Petrovici (eliminat din corpul avocaților), Radu Meitani (subaltern al lui Horia Sima) sau Istrate Micescu, autorul Constituției regale din 1938 și promotorul eliminării avocaților evrei.

Odată cu consolidarea puterii, PCR a trecut la altă etapă pentru a înlocui universitarii refractari la ideologia comunistă. În prima etapă a epurărilor au fost eliminați, în principal, universitari aflați aproape de vârsta pensionării. Prin „raționalizarea învățământului superior”, PCR a dorit să găsească o soluție pentru profesorii mai tineri, unde nu se putea aplica metoda pensionării, motivând nevoia economiilor bugetare. Astfel, apar „comisii de comprimări” în cele trei universități românești în 1947, coordonate de o comisie interministerială formată din academicienii Petre Constantinescu-Iași, Traian Săvulescu, Miron Niculescu, Constantin Daicoviciu și Constantin Tegăneanu. Listele de „comprimați definitiv” sau „temporar” au fost publicate în Monitorul Oficial (4 și 8 octombrie 1947), U.d.B. suferind pierderea a 113 de catedre și conferințe. Pe lângă profesorii pensionați (Dimitrie Gusti), au existat cazuri în care posturile au fost suprimate temporar sau definitiv, titularii rămânând astfel fără serviciu (Victor Papacostea, Teofil Sauciuc-Săveanu sau Ioan Hudiță). În 1949–1950 sunt eliminați din mediul universitar Anton Dimitriu, Tache Papahagi, Mihail G. Rarincescu, Victor Bădulescu, Alexandru Vălimărescu, Constant Georgescu, Jean Vermeulen sau Mircea Florian. Ultimul, în mod paradoxal, publica în ianuarie 1946, în „Scînteia”, un articol în care afirma că acțiunea epurării este necesară și trebuia făcută „cu discernământ, însă fără slăbiciuni și îngăduință. Orice ezitare este și trebuie calificată crimă împotriva democrației”.

Epurările au continuat și după instalarea definitivă a regimului comunist. În primul deceniu un număr important de profesori, cercetători, membri ai elitei științifice naționale au fost arestați, condamnați la pedepse severe, o parte dintre aceștia murind în închisoarea Sighet. În temnițele comuniste au murit juristul Istrate Micescu (Sighet, 1951), economistul Gheorghe Tașcă (Sighet, 1951), istoricul Gheorghe I. Brătianu (Sighet, 1953), italianistul Alexandru Marcu (Văcărești, 1955), juristul Mihail Romniceanu (Râmnicu Sărat, 1960). În vederea asigurării standardului procesului didactic în universități, regimul s-a bazat inițial pe o serie de profesori cu vederi comuniste sau care s-au adaptat noii realități politice. A fost cazul matematicianului Simion Stoilow, fizicienii Horia Hulubei și Șerban Țițeica, biologul Traian Săvulescu sau lingvistul Alexandru Graur. În locul cadrelor epurate au fost numite personaje apropiate de mișcarea comunistă, competența devenind irelevantă, precum Tudor Bugnariu, Mihai Cruceanu, Constantin Ionescu-Gulian, Leonte Tismăneanu, Alexandru Sanielevici, Ion Vitner, Mihail Novicov, Mihai Beniuc, George Macovescu, Barbu Zaharescu sau Alexandru Vianu.

Totodată, pe măsura ce regimul devenea mai stabil, în cursului anilor 1950, apoi cu precădere în anii 1960, s-a trecut la un proces de recuperare a unora dintre intelectualii marginalizați anterior. De exemplu, esteticianul Tudor Vianu a fost reintegrat în 1955, iar istoricul Constantin C. Giurescu, supraviețuitor al închisorii Sighet, a fost reintegrat ca profesor la U.d.B. în 1963. Creșterea numerică a personalului didactic a atins punctul maxim în 1971, când U.d.B. număra 1 488 de cadre didactice, pentru ca la final de regim aceasta să numere numai 721 persoane. Din perspectiva conducerii, în funcția de rector al U.d.B. s-au succedat chimistul Ilie Murgulescu (1949–1950), clasicistul Constantin Balmuș (1950–1952), juristul Avram Bunaciu (1952–1954), botanistul Nicolae Sălăgeanu (1954–1957), lingvistul

Iorgu Iordan (1957–1958), germanistul Jean Livescu (1959–1963; 1968–1972), matematicianul Gheorghe Mihoc (1963–1968), matematicianul George Ciucu (1972–1981), în mandatul căruia i-a fost decernat lui Nicolae Ceaușescu titlul de Doctor Honoris Causa (26 ianuarie 1973), fizicianul Ioan Ioviț Popescu (1981–1989) și criticul și istoricul literar Ion Dodu Bălan (1989). De-a lungul epocii comuniste, evoluția învățământului, inclusiv a celui superior, a fost reglementată prin acte normative care au urmărit subordonarea ideologică a învățământului, modificarea compoziției sociale a corpului profesoral și a celui studentesc, transformarea educației în instrument care să furnizeze cadre pregătite, inclusiv ideologic, pentru construirea societății socialiste. După instaurarea oficială a comunismului în România, prima reformă a învățământului a fost reglementată prin Decretul nr. 175/2 august 1948, emis de către Consiliul de Stat al RPR. Din perspectiva învățământului superior din România, decretul stabilea că acesta cuprinde două categorii de instituții – universități și politehnici (puse pe același plan) și institute de învățământ superior. Totodată, era anunțată o restructurare a „actualelor facultăți și școli de învățământ superior”, prin excluderea studiilor teologice din universități, acestea urmând să se desfășoare în instituții separate (Institutul de studii teologice, 1949). Decretul nr. 175 a fost completat la scurt timp cu decizia nr. 263 327 din 25 octombrie 1948 a Ministerului Învățământului Public. Aceasta includea politehnicile în categoria institutelor superioare de învățământ. Decizia stabilea la patru numărul universităților din România: Universitatea „Constantin I. Parhon” din București, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Universitățile clujene „Victor Babeș” și „Bolyai” (cu limba de predare maghiară). Acestea erau organizate similar, cu câte 8 facultăți: matematici și fizică; științe naturale; chimie; istorie și geografie; filosofie; pedagogie și psihologie; filologie; științe juridico-administrative. De asemenea, facultățile de medicină și farmacie s-au unit și au devenit institute superioare separate (Institutul de Medicină și Farmacie București, de exemplu). Independent de U.d.B., în această primă etapă a regimului comunist au funcționat și Institutul Pedagogic „Maxim Gorki” din București (cu Facultatea de limba și literatura rusă), precum și Școala Superioară de Științe Sociale „Andrei A. Jdanov”. Din perspectiva evoluției structurii U.d.B., aceasta a înregistrat o serie de restructurări și reorganizări care au influențat numărul facultăților. Anii 1950 au adus divizarea Facultății de Istorie și Geografie în două facultăți separate, crearea facultății de ziaristică (1952/1953), apoi un an mai târziu transformarea acesteia în secție a Facultății de Filosofie. În anii 1960, facultatea de matematică-fizică a fost divizată în două facultăți distincte: Facultatea de Matematică-Mecanică și Facultatea de Fizică (1962). Tot în această perioadă s-au petrecut o serie de modificări care au afectat domeniul filologic. Astfel, în 1963 au fost înființate Facultatea de limbă și literatură română a U.d.B și Institutul de limbi și literaturi străine de pe lângă U.d.B., care îngloba și Institutul pedagogic de cinci ani „Maxim Gorki”. În 1972, facultățile de limbi străine au fost subordonate direct Universității. Astfel la începutul anilor 1970, U.d.B. a ajuns la un total de 12 facultăți și 94 de catedre, cel mai mare număr din întreaga perioadă a regimului comunist, urmând ca din a doua jumătate a anilor 1970 să se treacă la restructurări și comasări: Facultatea de Chimie a fost integrată Politehnicii București (1974) și a fost creată Facultatea de Istorie-Filozofie, prin unirea celor două facultăți (1977). În perioada 1986–1989 U.d.B. mai cuprindea doar șase facultăți: biologie-geografie-geologie; drept; filologie; fizică; istorie-filosofie; matematică. Modificări în structura instituțiilor de învățământ superior au continuat prin Hotărârea Consiliului de Miniștri al RPR nr. 71/23 noiembrie 1953, prin noua lege a învățământului din anul 1968, completată cu „Legea nr. 6/14 martie 1969 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România”. Refluxul ideologic din anul 1971 a afectat și învățământul superior, prin revenirea la primatul activiștilor de partid în fața specialiștilor. În conformitate cu obiectivul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, în care industrializarea ocupa locul cel mai important, s-a produs o revizuire cantitativă a sistemului de învățământ superior, prin favorizarea instituțiilor care pregăteau

cadre tehnice pentru activitatea de producție din industrie (53 592 pentru anul 1970/1971 la 113 185 anul 1989/1990), în paralel cu o diminuare a locurilor pentru profilurile universitar-pedagogice (de la 58 108 în anul universitar 1970/1971 la 15 828 în anul universitar 1989/1990), apoi pentru studiile economice (de la 21 016 pentru anul 1970/1971 la 15 493 pentru anul 1989/1990) și juridice (de la 5 901 pentru anul 1970/1971 la 2 362 în anul universitar 1989/1990). Ca o ilustrare a controlului ideologic total asupra învățământului, Legea educației și învățământului din 1978 prevedea includerea în organele colective de conducere – Senatul și consiliul profesoral – a secretarului organizației de partid, a unor reprezentanți ai organizațiilor de sindicat și tineret, a unor activiști de partid și de stat, a reprezentanților ministerelor și altor organe centrale, ai consiliilor populare, a unor personalități ale vieții economice și sociale. Structura socială a studențimii s-a modificat și ea radical. Preocupat să creeze o nouă intelectualitate, fidelă regimului și partidului, PCR a rezervat celor cu părinți muncitori sau țărani 30% din locurile la Medicină și 20% din locurile celorlalte facultăți. Asistăm, astfel, la crearea unor discriminări profunde, admiterea în învățământul superior depinzând în următoarele decenii de o origine socială și, mai ales, politică, „sănătoasă”, accesul celorlalți fiind îngăduit. Numărul de studenți a cunoscut aceeași variație ca numărul de catedre didactice: o explozie în primele două decenii comuniste, de la 5 564 studenți în 1951/1952, la 21 887 în 1969, declinul regimului comunist observându-se și în acest indicator: doar 8 068 de studenți în octombrie 1989, la nivelul sfârșitului anilor 1950. Asemeni corpului didactic, compoziția corpului studențesc a fost supusă unui proces de inginerie socială, stabilindu-se măsuri de excludere a descendenților elitelor pre-comuniste și de favorizare a accesului fiilor de muncitori și țărani. Pe lângă prevederile discriminatorii încorporate în organizarea examenelor de admitere, campanii recurente de verificare și „ascuțire” a luptei de clasă conduceau la exmatricularea celor considerați indezirabili. În ciuda regimului represiv, studenții români s-au manifestat în mai multe rânduri împotriva acestuia. Studențimea bucureșteană a reacționat în contextul revoluției maghiare din octombrie 1956, focare de nemulțumire față de condițiile de viață ale studenților apărând chiar la nivelul organizațiilor UTM din facultăți. Pe parcursul lunilor septembrie și octombrie 1956, în cadrul ședințelor desfășurate la nivelul biroului organizației de bază UTM anul IV, Facultatea de Filologie, s-a solicitat rezolvarea problemelor studenților, aducând în discuție chiar posibilitatea inițierii de greve. Mai mult, aceștia au ales în biroul de conducere al UTM studenți care nu se bucurau de susținerea biroului organizației de bază, precum Marin Perșinaru, Nicolae Mihai, Sorin Titel. În urma ședinței extraordinare din 19–21 octombrie a organizației de bază a UTM anul IV, Facultatea de Filologie, care s-a desfășurat cu mare greutate și nu a aprobat sancțiuni corespunzătoare, partidul a hotărât excluderea din UTM a lui Marin Perșinaru, Nicolae Mihai, Sorin Titel, Georgeta Naidin, Șerban Sergiu, precum și avertizarea întregii organizații a UTM a anului IV. În ciuda acestor sancțiuni, fermentul nemulțumirii s-a amplificat în contextul știrilor care veneau din Ungaria. La 23 octombrie 1956, studenții de la Filologie, anul V, Ștefan Negrea și Teodor Lupaș au prezentat colegilor informații despre revoluția din Ungaria. Aceștia au fost arestați la scurt timp și condamnați la închisoare. Cu toate acestea, studenții nu au renunțat și au hotărât organizarea la 5 noiembrie 1956 a unei manifestații de proporții la care să participe studenți de la toate facultățile bucureștene. Printre inițiatori se aflau studenții mediciști Alexandru Ivăsiuc și Mihai Victor Serdaru și Marcel Petrișor, de la Filologie. Au fost urmați de alți studenți care fuseseră implicați în organizare sau care doar aflaseră despre aceasta. Primul grup arestat cuprindea zece persoane, avându-i în frunte pe Alexandru Ivăsiuc și Mihai Serdaru. Lor li se mai alăturau Vasile Brânzan, Paul Iliescu, Remus Petcu, Constantin Iliescu (anul IV, Facultatea de Medicină), Alexandru Tătaru și Dan Stoica (anul III, Institutul de Arhitectură), Christl Depner și Mihai Rădulescu (Filologie). Pentru acest prim grup procesul desfășurat în aprilie 1957 a stabilit pedepse cuprinse între cinci ani de închisoare (Alexandru Ivăsiuc) și șase luni de

închisoare corecțională (Christl Depner). Acesta a fost urmat de alte două grupuri: unul alcătuit din Paul Goma și Horia Florian Popescu (Facultatea de Filologie), condamnați la doi ani de închisoare, și un al treilea din care făcea parte studentul Horia Șerban Popescu (anul I), condamnat la un an și șase luni de închisoare corecțională. Solidaritatea manifestată a însemnat arestări în rândul studenților, cazurile cele mai celebre fiind cele ale studenților filologi Paul Goma și Marcel Petrișor. U.d.B. a trecut ulterior la exmatriculări suplimentare din motive politice: declarații incomplete sau false privind trecutul politic al rudelor, necorespunderea din punct de vedere politic sau social cu așteptările regimului, omisiuni referitoare la propriu trecut, etc. Au fost exmatriculați studenți de la toate facultățile din varii motive: părinți preoți, chiaburi, moșieri, legionari, țărâniști, de origine germană sau deținuți politici (cazul Despinei Rosetti, nepoata generalului Radu R. Rosetti), existența unor condamnări, legături cu partizanii anticomuniști. Un alt episod de protest, la care au aderat și studenți ai U.d.B., s-a petrecut în decembrie 1968, fiind inițiat de studenți ai Institutului Politehnic. Nemulțumiți de desființarea vacanțelor de Crăciun, studenții au plecat de la căminele din Regie să colinde spre Ambasada Statelor Unite ale Americii, însă au fost blocați. Mai mulți studenți au fost anchetați și exmatriculați pentru acțiuni „huliganice”. Manifestările s-au înmulțit în contextul crizei anilor 1980. În anul 1988 studenții Marius Oprea, Sorin Adam Matei, Caius Dobrescu, Marius Ungureanu au fost cercetați de Securitate pentru că ar fi organizat un grup de discuții anticomunist la Universitate și ascultau radiourile anticomuniste în camera de cămin. Studenții au fost reținuți și interogați, fiind eliberați de abia după intervenția unor persoane din lumea literară în favoarea acestora.

Sursa: Ana-Maria Cătănuș, Alexandru-Cristian Voicu, „Universitatea din București”, în Ana-Maria Cătănuș, Octavian Roske, Alexandru-Cristian Voicu (coord.), *România 1945-1989. Enciclopedia regimului comunist. Represiunea*, vol. V, T-Z, Editura Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului, București, 2024, pp. 222-231